

og den, der ikke har Nerver til at kunne taale Sligt, maa hellere blive borte fra en Valgtribune (Berntsen: De skulle dog have Lov til at svare). Jeg skal strax komme til det, som det ærede Medlem fra Bogenfæ (Berntsen) bemærkede. Naar den ærede Ordfører i Anledning af Punkt 3 har opholdt sig ved, at der var brugt Ord som: Trusel, despotisk Tendens og deslige, saa vil jeg gjøre ham opmærksom paa, at hans Betænkning er urigtig i dette Punkt. Det er ikke oplyst i de foreliggende Aktstykker, at Ordet „Trusel“ er brugt. Jeg nævner kun dette som en forbigaaende Berigtigelse; thi det gjør ellers aldeles Intet til Sagen. Der staar, at Klasse-lotterikollektor A. Sjørgensen erklærede, at han har skrevet dette Referat. Meningen er, at han henholder sig til Referatet, — Ordlyden og deslige skal jeg ikke opholde mig ved — og en anden Referent siger, at han tror ikke, at Ordet „Trusel“ er brugt. De Herrer kunne jo læse Aktstykkerne og oplyse mig om, at jeg har taget feil i denne Angivelse; men naar det er det eneste Sted i Aktstykkerne, hvor Ordet „Trusel“ staar, saa siger jeg, at derved er der Intet oplyst, snarere det Modsatte. Men det kommer forresten ikke Sagen ved; man maa gjerne sige til mig, at jeg truer Modpartiet her i Thinget, naar jeg udtaler min Dom om dets Færd. For mig er altsaa Punkt 3 et ikke uvigtigt Spørgsmaal til Bedømmelse af hele Forholdet. — Jeg kommer nu til Nr. 4, hvor der er Tale om, hvad der passerede i 1876, og med Hensyn dertil siger nu den ærede Ordfører i sin Forklaring, at deraf kunde ingen Slutning drages. Men jeg siger: Deraf kan bestemt drages to Slutninger fra vedkommende Kandidats Side. Han kunde drage den Slutning: Denne Formand er vanskelig som Forhandlingsleder; han vil ikke give Ordet til frie Udtalelser om en almindelig Sag, efterat Interpellationen er begyndt. Det er konstateret ved, hvad der foregik i 1876. Dette maatte han kunne vide i det Dieblit, han henvendte sig til Formanden, efterat Interpellationen var begyndt, for at tale om Jernbanesagen. Der foreligger dernæst konstateret fra 1876, at Formanden kunde gjøre Andtagelse fra denne Regel derhen, at der gaves Anledning til korte Bemærkninger, naar man indskrænkede sit Forlangende dertil, eller paany bad om Ordet. Det Første er ikke paaagtet af Klageren, det Sidste er ikke benyttet af Klageren. Naar dette er Tilfældet — og mod Formandens Erklæring er der ikke indendt noget Besemligt fra Klagerens Side — saa siger jeg: Hvad der skete i 1876, er for mig et Moment til at gaa videre i min Overveelse, for at komme til den Slutning, hvortil jeg kommer i denne Sag. Jeg skal naturligvis ikke opstille Noget med Hensyn til, hvad Denne eller Hin skal gjøre paa Valgdagen i Almindelighed men jeg kan ikke negte, at, naar vi skulde tage fat paa en Klage fra den faldne Kandidat og under-

sjøge, om vi ikke paa Grund af den skulde forandlege en Valgbrevs til at foretage nyt Valg, saa ere vi ganske anderledes berettigede end som saa ofte ellers lige overfor Klager til at spørge: Kunde vi ikke have været fritagne for hele denne Historie i Rigsdagen, og burde vi ikke efter rimelige Regler have været fritagne derfor? Jeg skal ikke negte, at, naar man siger, at Jernbanesagen i Assensfredsen opfyldte fornemmeligt Assensvalgerne, og naar man vidste, at man havde et Parti overfor sig, der ikke pleier at ligge paa den lade Side ved saadanne Leiligheder eller mangler en vis Tiffighed — nei, lad mig hellere sige Snildhed, det Ord har jeg Ret til at bruge — til at benytte de lovlige Midler for at naae et Resultat, saa vil jeg ikke sætte et Privilegium paa, at det modsatte Parti ikke iagttager dette, naar det træder op lige overfor saadanne Forhold. Jeg vil ikke sætte en særlig Betryggelse for, at man unblader at tage Hensyn til Stillingen og søger at benytte Forholdene derefter. Jeg kan ikke negte, at, naar dette er saaledes, og naar den Vedkommende, efter hvad der var bekendt fra 1876 maatte sige sig selv: „Vi faae vist en vanskelig Forhandlingsleder“, saa vilde jeg for min Part i alt Fald betragte mig som en overmaade slet politisk Agitator, hvis jeg ikke havde sagt til mine Venner: Hvad Spørgsmaal 3 end gjøre, gjør de samme til mig, som til Modkandidaten, da vi have en vanskelig Forhandlingsleder. Jeg forlanger naturligvis ikke, at dette skulde være ifet ved denne Leilighed, men jeg siger blot: Et Privilegium paa det Modsatte vil jeg ikke være med til at sætte. — Jeg kommer nu til det næste: Klageren har ikke med et Ord for Formanden antydet, at han ansaa sig eller sit Parti angreben, endmindre, at han forlangte Ordet for at imødegaa et saadant Angreb. Det er nemlig konstateret, at Klageren bad om Ordet for at udtale sig om Jernbanesagen; men 3 Uger efter spjær han til i Klagen til os: For at udtale sig til Forsvar for sig og sit Parti — eller for at forsvare sig imod de Angreb, der ere rettede mod ham og hans Parti. Hvorledes end de enkelte Udtryk ere, er dette Meningen. (Til Ordføreren): Er dette ikke rigtigt? (Ordføreren: Nei.) Ja, det er kun een Linie, saa vi kan jo faae Ordene at høre. Jeg er fuldt overbevidst om, at jeg har Ret i Meningen. Klageren siger ikke, at han har bedet om Ordet for at bevare en speciel Udtalelse af en Kollega, for at forsvare sit Parti, og det siger han heller ikke siden hen. Jeg vil nu her forvare mig imod den Misforstaaelse af min Bedømmelse af dette Forhold, at jeg skulde tillægge Klageren nogen som helst Mangel paa Oprigtighed eller fuld Loyalitet med Hensyn til, hvad han fremsætter. Jeg kjender og agter denne Mand's Karakter altfor vel til at tro Sligt, og jeg kan gjerne tilspise, at, uagtet det politisk taget med